

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 „
3 luni	8 „
Stăinătate: 40 lei pe an, 20	6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
sub direcțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI—5
Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 1698

S U M A R

Art. 186 Pr. civ. nu se aplică la judecătoria de ocol, de d-l Mihai Nițescu.

Curtea de casație s. I: *N. D. Moroianu cu Anastasia Stănescu*;
Idem s. II: *Frantz Culpi, recurs corecțional*;
Idem s. III: *Eutropia Spitalor și Ospiciului Sf. Spiridon din Iași cu Prefectura jud. Vaslui*;
Tribunalul R.-Vâlcea: *Dimitrie Georgescu cu Alecu M. Alexiu*;
Judecătoria ocolului I Craiova: *Teodor C. Rigman cu G. Murianu*;
Curtea de apel din Lyon: *Vânzare imobiliară.*

Art. 186 Pr. civ. nu se aplică la judecătoria de ocol

Discuțiunea în privința cestiunei de a se ști dacă dispozițiunile art. 186 Pr. civ., se aplică sau nu înaintea judelei de ocol, a luat oare-cari proporțiuni, prin presa juridică, deși după părerea mea, cestiunea este destul de limpede. Natural, nu pot avea pretențiunea să am ultim cuvânt; dar argumentul îl socotesc, pe cât de peremptoriu, pe atât de simplu.

Cestiunea s'a tratat în diferite reviste juridice, fie ca doctrină, sub formă de monografii, fie de jurisprudență, prin reproducțiuni de hotăriri, adnotate sau nu. Am sub ochi numai publicațiunile din *Curierul Judiciar* No. 55 și 61 din anul curent, cu toate că pe cât știu, cestiunea s'a tratat și discutat pe aceleași argumente.

În No. 55, d. Dem. D. Stoenescu, avocat, adnotează o carte de judecată a judecătoriei ocolului I Craiova, No. 1361/906, care rezolvă incidentul propus, în sensul că art. 186 Pr. civ. se aplică și la judecătoria de ocol, lista de martori urmând a fi depusă în termen de 5 zile de la admiterea lor. Sunt de acord cu d. Stoenescu în ceea-ce privește rezolvirea cestiunei de drept; nu e nici juridică, nici suficient motivată. În No. 61 al aceleași reviste, d. C. Orănescu, magistrat, găsește soluțiunea judelei de ocol bună și argumentele d-lui Stoenescu, neintemeiate. Sunt alături și cu d. Orănescu în ultimul punct, argumentele d-lui Stoenescu fiind, în majoritate—cu rezerve pentru argumentul 5,—cu premise false

și ne juridice; mă despart, însă, în privința soluțiunei și logicei d-sale.

D. Stoenescu, la N-rile 1, 2, 3 din notă, argumentează ast-fel: legea de procedura civilă, prin art. 740, nu abroga dispozițiunile legii speciale a judecătoriilor de pace; cum aceasta lege nu cere ca lista de martori să fie depusă în termen de 5 zile de la admiterea probei și nu prevede nici o nulitate sau decadere de drepturi și cum în legea de excepție nu se vede nici o dispozițiune de aceasta natură—nulitățile fiind de drept strict,—nu ne este permis să recurgem la dreptul comun; prin urmare art. 186 Pr. civilă nu se aplică la judecătoria de ocol. D. Stoenescu întrebuintează o argumentare greșită, plecând de la premiza falsă ca nu putem recurge la dreptul comun, când nu avem o dispoziție într-o lege excepțională, ceea ce este cu totul neadeverat. La No. 4 aduce un argument strain cestiunei, întemeiat pe art. 83 și 85 l. j. p., deducând că martorii, ca și părțile, putându-se înfațișa înaintea judelei de ocol, fără nici o chemare sau cerere în scris; prin urmare nu este nevoie de listă.

Art. 83 și 85 crează, însă, o procedură cu totul excepțională și presupune acordul ambelor părți litigante d'a se judeca, în mod atât de sumar, fie la judecătorul firesc, fie la altul, ținându-se, numai bine înțeles, seamă de competența ratione materiae.

La No. 5, d-l Stoenescu, enunță principiul dar nu-l aplică și nu trage concluzia logică.

D. C. Orănescu, după ce combate părerea d-lui Stoenescu, aduce, în sprijinul opiniunei d-sale, un argument întemeiat pe efectul dispozițiunilor noi ale unei legi care contrazic pe cele vechi și caută să tragă, din art. 84 l. j. p., consecințe în potriva părerei d-lui Botez. D. Orănescu se întemeiază pe art. 123 l. j. p., care zice, în partea sa finală: «dacă aceste diferite probe sunt admisibile» și criteriul după care am putea ști noi când sunt admisibile și când nu sunt, este procedura civilă, de unde au fost împrumutate aceste probe, și art. 186 pr. civ., spune pentru speța noastră că lista

de martori trebuie depusă în termen de 5 zile și că această interpretare nu contrazice spiritul legii judecătorilor de pace, pe care nu-l are, ci l'imprumută de la dreptul comun. Mai departe interpretând ast-fel art. 103, d. Orănescu susține că acest articol cu redacțiunea lui — cu toată dispoziția art. 740 pr. civ. — e condamnat să sufere toate modificările ce vor încerca textele din procedură referitoare la mijloacele de probațiune și că cuprinsul textului art. 740 e privitor la acele norme anume prevăzute de legea judecătorilor de pace ca derogări și cari totuși rămâne în vigoare, chiar dacă procedura ar fi inovat și ori-ce altă interpretare va fi vițioasă.

Imi pare că în interpretarea articolului 103 se face o confuziune. În adevăr, acest articol este relativ la procedura preparatoare și probatoare în general, după cum se intitulează capitolul VII și în articolele următoare ale aceluiași titlu se desfășură întreaga procedură de urmat pentru administrarea probelor. Ori ultimile cuvinte din art. 103 «dacă aceste diferite probe sunt admisibile», nu se referă la modul de administrare, ci la admisibilitatea unui anumit fel de probă, la o anumită speță — la proba obligațiunilor. Așa dar dispozițiunile art. 186 pr. civ., nu constituie un nou mijloc de probațiune, introdus de legiuitor peste cele deja existente, ci un anumit procedeu de urmat în administrarea probei cu martori. Prin urmare cestiunea este pusă greșit și toată discuțiunea pentru interpretarea art. 103, o putem transporta asupra art. 105 l. j. p. care indică procedeul pentru chemarea martorilor. Toată argumentarea și concluziunea d-lui Orănescu, în privința art. 105, ar fi logică în cazul când dispozițiile lui n'ar constitui o derogare, care să rămână în vigoare și fără art. 740 pr. civ. Eu cred că e o derogare, și voi reveni mai jos.

Aci trebuie să fac o parenteză; pentru ce după teoria d-lui Orănescu, art. 186 pr. civ. nu ar fi aplicabil și înaintea juraților comunali, cari prin art. 30 l. j. p. sunt obligați să încuviințeze proba prin martori cerută de înpricinați?

D. C. Botez, în comentariile d-sale, susține părerea contrară, că art. 186 Pr. civ. nu poate fi aplicabil înaintea judelei de ocol, de oare-ce acesta poate fixa termene mai scurte de 5 zile, pentru înfățișare, conform art. 84, și că acest text, cum s'ar putea concilia cu acel care autoriză depunerea listei de martori în termen de 5 zile? D. Orănescu găsește curios cum d. Botez poate să-și pună o ast-fel de întrebare, fără să găsească alt răspuns de cât acel pe care îl dă și d-sa se întreabă: «dar obligă ritos legiuitorul, ca lista să se depună numai de cât a cincea zi și nici cu o oră înainte de împlinirea lor?» și

răspunde: «cinci zile e termenul maxim, cine însă împedică pe parte să depună lista chiar în momentul când a fost admisă proba și să depună martori chiar verbal!» Imi iau permisiunea să-mi pun și eu o întrebare: obligă ritos legiuitorul ca lista să se depună mai repede de ziua a cincea? Desigur că nimeni nu poate împedica pe parte să depună lista chiar în momentul admiterii probei, dacă partea voește. Dar dacă nu voește? Aici e toată dificultatea.

În adevăr, ce este un termen? Este și o decădere de drepturi, este și un drept; o decădere, când l'ai perdut neuzând de dânsul și un drept ca să uzezi în intervalul de timp mărginit de acel termen. Ori dacă este un drept, cine-mă poate forța să renunț la dânsul până la împlinirea lui? Sunt liber eu, dacă vreau, să abandonez sau să reduc dreptul meu, și pentru acest sfârșit nu legiuitorul mă poate ritos obliga.

Dar dacă nu voesc, cine poate aduce atingere dreptului meu consfințit prin lege? Iată restul întrebărei d-lui Botez — d-sa expune cestiunea ce-va mai concis, socotind că se va putea ușor analiza.

Înaintea judecătorului de ocol, termenul ordinar de înfățișare este de la 3 la 15 zile, numai vorbesc de cel extraordinar.

Dacă mi s'a fixat, pentru înfățișare, un termen de 3 sau 4 zile, cine mă poate obliga să renunț la 2 sau la o zi din termenul meu de 5 zile acordat de art. 186 Pr. civ? De sigur că nimeni fiind-că, fără un text de lege, ar fi o violare a dreptului de apărare. Prin urmare termenul meu consfințit de art. 186 se va împlini peste o zi sau două după înfățișare. Cum se poate concilia art. 186 Pr. civ. cu art. 84 combinat cu 105 l. j. p., pentru ca art. 105 să sufere toate modificările ce vor încerca textele de procedură referitoare la modul administrării probelor?

Prin urmare, art. 105 fiind, prin forța lucrurilor, o derogare de la dreptul comun, rămâne în vigoare, chiar dacă procedura ar fi inovat; ori-ce altă interpretare va fi vițioasă.

Spineni, Olt. Oct. 1906.

Mihail Nițescu
Judecător de Ocol

JURISPRUDENȚĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. I.

Audiența de la 16 Octombrie 1906

Președenția D-lui CH. PHEREKYDE, Prim-Președinte
N. D. Moroianu cu Anastasia Stănescu

Legea titlurilor la purtător. — Deținătorul titlului furat. — Dreptul său ca și al mijlocitorului de schimb, casă ori institut de bancă prin care s'a făcut vânzarea efectului, de a nu-l restitui fără prețul cu care l'a cum-

părat. — Bancheri și case de credit cari fac comerț obișnuit cu titluri. — Prezumțiunea că asemenea operațiuni se fac în scop de a le revinde iar nu pentru ei. — Proprietatea titlurilor la purtător. — Cum se transferă. — Vinderea unui titlu la purtător furat, mai înainte de publicarea opozițiunii prin Monitor. — Responsabilitatea intermediarului care a făcut vânzarea dacă nu s'a conformat art. 19 și 20 din legea titlurilor la purtător.

1. *Legiuitorul, prin art. 19 și 20 din legea titlurilor la purtător, a voit ca în cazul când e vorba de un titlu furat sau pierdut, care s'a negociat cu bună credință, înainte de publicarea opozițiunii în Monitorul Oficial, printr'un mijlocitor de schimb, o casă, ori un institut de bancă, nu numai deținătorul în contra căruia s'ar intenta acțiunea în revendicare a unui asemenea titlu să fie în drept a nu-l restitui, fără prețul cu care l-a cumpărat, dar și mijlocitorul de schimb, casă ori institut de bancă prin care s'a făcut vânzarea către deținător, să fie apărați de ori-ce răspundere dacă s'au conformat cerințelor art. 19 și 20 din sus zisa lege.*

2. *Bancherii și casele de credit făcând un comerț obișnuit de titluri, ei tot-deauna cumpără titlurile ca să le revândă și nu pot fi considerați de cât ca mijlocitori între acei care vând la casele lor asemenea titluri și acei care le cumpără.*

3. *Dacă după dispozițiile art. 1909, proprietatea bunurilor mobile se prescrie prin faptul posesiunii lor, iar după art. 171 al. IV Cod. comercial și 107 din legea Creditului funciar, proprietatea titlurilor la purtător se transferă prin simpla tradițiune a titlurilor, în toate aceste cazuri însă, buna credință este presupusă până la dovada contrarie.*

Însă, când e vorba de vânzarea unui titlu la purtător, furat sau pierdut și care vânzare s'ar fi făcut prin o casă de bancă mai înainte de publicarea opozițiunii prin Monitor, legea prin art. 20 pune în culpă și face răspunzător pe un asemenea intermediar dacă nu s'a conformat art. 19 și 20 al. 2 sus citat.

Deciziunea No. 411/906. — Respins, după divergență, recursul făcut de N. D. Moroianu, în contra sentinței tribunalului Prahova S. II No. 14/906, dată în proces cu Anastasia Stănescu.

Curtea,

Ascultând pe d-l adv. Otulescu în desvoltarea motivului de casare;

Pe d-l adv. C. Popescu în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului 1 de casare:

«Omisiune esențială Violarea art. 20 al. 1 din 20 Ianuarie 1883 pentru titlurile de purtător. Greșită aplicațiune a art. 20 al. 1 al aceleiași legi și art. 58 C. comercial.

«Am susținut înaintea tribunalului Prahova, că art. 20 al.

final din legea titlurilor, face responsabil, pentru faptul de a nu se fi asigurat de identitatea persoanei cu cari a tratat numai casele sau instituturile de bancă ce au servit ca intermediari la negociațiunile de efecte, pe când noi în speță n'am mijlocit vre-o negociațiune, ci am cumpărat pur și simplu, cerând să fim apărați pe temeiul art. 20 al. 1 și 58 cod. com.

«Sentința atacată omite pe de-o parte de a arăta motivele pentru care înălțură mijlocul tras din art. 20 al. II legea titlurilor pe care mi-l aplică greșit și art. 20 al. 1 și mai ales art. 58 C. com. restrângând aplicațiunea lui numai la ipoteza unei acțiuni în revendicare. Soluțiunea cu totul greșită, căci după cum cumpărătorul de bună credință trebuie apărat de revendicare, tot astfel trebuie apărat și de acțiunea personală în daune în cazul în care titlurile numai sunt în posesiunea lui».

Având în vedere sentința supusă recursului din care se constată că tribunalul Prahova S. II, judecând ca instanță de trimitere, după casarea sentinței tribunalului Ilfov S. I. cu No. 381/904, a respins ca nefondat apelul făcut de recurentul de azi N. D. Moroianu în contra cărții de judecată a judelei ocol I București cu No. 1006/904;

Având în vedere că prin această carte de judecată, N. D. Moroianu, bancher din București, este condamnat să plătească intimatelor Anastasia Stănescu suma de 1300 lei ca daune ce a încercat prin faptul că numitul a cumpărat scrisul funciar Urban București cu No. 24781, în valoare nominală de 1000 lei, ce s'a furat lui Mihailache Gheorghe, autorul reclamantei Anastasia Stănescu, fără ca să se fi asigurat de identitatea persoanei ce i-a vândut acel efect, după cum era îndatorat s'o facă prin art. 19 și 20 din legea pentru titlurile la purtător pierdute, distruse, furate etc. din 21 Ianuarie 1883, pentru ca să nu fie ținut de răspundere;

Având în vedere că se constată că Anastasia Stănescu, a intentat această acțiune în daune contra lui N. D. Moroianu, după ce mai întâi s'a judecat cu bancherul Finkels care a cumpărat acest titlu de la N. D. Moroianu, și constatându-se judecătorește că Finkels cumpărase titlul mai înainte de publicarea opozițiunii prin «Monitorul Oficial» de la casa de bancă a lui Moroianu, Anastasia Stănescu a fost obligată să desființeze poprirea ce se făcuse de autorul ei asupra acelui titlu, rămânând liber în circulațiune;

Având în vedere că este constant că N. D. Moroianu a cumpărat scrisul funciar de care e vorba și l'a vândut la rândul său bancherului Finkels, mai înainte ca să apară în «Monitorul Oficial» opozițiunea relativă la furtul scrisurilor Urbane săvârșit în dauna lui Mihailache Gheorghe;

Considerând că prin art. 20 din legea asupra titlurilor la purtător pierdute, distruse și furate, din 1883, legiuitorul dă proprietarilor unor asemenea titluri dreptul să le revindă în timp de 10 ani de la publicarea opozițiunii în «Monitorul Oficial»;

Că, dacă acțiunea în revendicare este îndreptată în contra unui deținător care posedă titlul furat sau pierdut, cu bună credință, în virtutea unei negociațiuni făcută prin un mijlocitor de schimb, sau unei case ori institut de bancă, și care negociațiune s'a făcut înainte de publicarea opozițiunii în «Monitorul Oficial», acest deținător are dreptul să nu restituie titlul de cât în contra plății costului cu care l-a cumpărat;

Că, mai departe, legiuitorul adaugă prin ultimul alineat, că în aceleași cazuri, adică când e vorba de un titlu furat sau pierdut, care s'a negociat astfel după cum se spune mai sus, mijlocitori de schimb și casele sau instituturile de bancă, ce au servit ca intermediari la o asemenea vânzare, sunt scutiți de ori-ce răspundere dacă au îndeplinit dispozițiunile articolului 19 și dacă justifică că au luat toate măsurile necesare pentru a se asigura de identitatea persoanelor cu cari a tratat;

Considerând că din aceste dispozițiuni rezultă învedereat, că legiuitorul a voit, ca în cazul când e vorba de un titlu furat sau pierdut, care s'a negociat cu bună credință înainte de publicarea opozițiunei în «Monitorul Oficial», printr'un mijlocitor de schimb, o casă ori un institut de bancă, nu numai deținătorul în contra căruia s'ar intenta acțiunea în revindicarea unui asemenea titlu, să fie în drept a nu-l restitui fără prețul cu care la cumpărat, dar și mijlocitorul de schimb, casa ori institutul de bancă prin care s'a făcut vânzarea către deținător, să fie apărați de ori-ce răspundere dacă s'au conformat cerințelor art. 19 și 20 al ultim din sus zisa lege;

Considerând că dacă legiuitorul apără în asemenea cazuri pe mijlocitorii de schimb, casele și institutele de bancă, de ori-ce răspundere, este că aceștia conformându-se legii au făcut tot ce le-au stat prin putință ca să poată arăta pe adevăratul vânzător al unui titlu furat sau pierdut, pentru ca proprietarul acestui titlu să aibă de la cine să se despăgubească de valoarea lui sau că bancherul, văzând că vânzătorul nu justifică prin pozițiunea sa, declarațiunile ce face, să nu cumpere titlul la purtător ce i se propune, și acel care a furat sau a găsit titlul să nu poată realiza valoarea lui;

Considerând că în speță Anastasia Stănescu, proprietara titlului furat în cestiune, exercitând acțiunea în despăgubire de față, în contra lui N. D. Moroianu, pe motiv că s'a constatat judecătorește că deținătorul Finkels este în drept să dispună de acest titlu, în baza primei dispozițiuni din art. 20 sus citat, de oare-ce l'cumpărase cu bună credință, mai înainte de publicarea opozițiunei prin «Monitorul Oficial», de la casa de bancă a lui Moroianu, acesta, prin care s'a făcut vânzarea titlului către Finkels, este tocmai un intermediar al acestei vânzări, care potrivit aliniei al II-lea de sub art. 20, nu poate fi apărat de răspundere întru cât tribunalul constată în fapt că nu s'a asigurat de identitatea persoanei cu care a tratat;

Considerând că Moroianu nu poate fi considerat, după cum susține, ca un simplu cumpărător al titlului de care e vorba, iar nu ca un intermediar, de oare-ce l'ar fi cumpărat nu în scopul de a-l revinde, ci pentru dînsul, căci bancherii și casele de Credit, făcând un comerț obisnuit de asemenea titluri, ei totdeauna cumpără titlurile ca să le revândă, și nu pot fi considerați de cât ca mijlocitori între acei cari vînd la casele lor asemenea titluri și acei cari le cumpără;

Că dar, în ori-ce cas, Moroianu nu poate fi apărat să răspundă către Anastasia Stănescu proprietara titlului furat în cestiune, de daunele suferite de aceasta prin faptul că Moroianu nu s'a conformat art. 20 al. II sus citat;

Considerând că acțiunea de față nefiind în revindicarea titlului furat, ci în daune, exercitată în baza art. 20 al. II din mai sus zisa lege, bine a judecat tribunalul că nu poate fi vorba în specie de aplicațiunea art. 58 citat în motivul de casare;

Considerând că ast-fel fiind, când tribunalul judecă că Moroianu nu poate fi apărat de răspundere pentru că se constată în fapt că nu s'a asigurat de identitatea persoanei de la care a cumpărat, prin aceasta implicit stabilește că numitul a servit de intermediar în sensul art. 20 al. II;

Că prin urmare, nu poate fi vorba de omisiunea de care se plînge recurentul și nici de violarea și gresita aplicare a textelor de lege citate în sus arătatul mijloc de casare;

Asupra motivului al II-lea:

«Violarea art. 1169 c. civ. comb. cu art. 20 al. II legea titlurilor și exces de putere. Sentința atacată apără pe intimata a dov. de furtul bonului și vânzarea lui în urmă casei de bancă Moroianu, și fără ca aceste fapte să fie măcar dovedite ne obliga pe noi pentru a scăpa de răspundere — să justificăm că ne-am asigurat de identitatea persoanei cu care am tratat».

Considerând că tribunalul constată prin sentința atacată că scrisul funciar de care e vorba a fost proprietate a lui Mihalache Gheorghe, autorul reclamantei Anastasia Stănescu;

Că tribunalul la pronunțarea sentinței sale are în vedere susținerile și întâmpinările părților, din care rezultă că un furt a mai multor efecte în prejudiciul lui Mihalache Gheorghe s'a comis și că asupra acelu furt a urmat judecată pe cale corecțională;

Că între efectele care se constată din sentința corecțională că s'au furat lui Mihalache Gheorghe, nu s'au găsit asupra lui Bădescu, autorul furtului, și acesta despre care e vorba azi, se constată pe calea corecțională că Bădescu a furat mai multe bunuri decât acelea care s'au găsit la dînsul, iar că parte din ele le vînduse;

Considerând că în asemenea împrejurări, fiind stabilit furtul bonului în cestiune, nu mai poate fi vorba de violarea regulii din art. 1169 c. civ. în privința sarcinei probei cu privire la acest fapt, și prin urmare nici acest mijloc de casare nu se găsește întemeiat;

Asupra motivului al III-lea:

«Gresită interpretare și deci violarea art. 20 al. II din legea titlurilor combinat cu 1909 și 998 C. civ., 171 al. 4 C. com. 107 din legea Creditului funciar și omisiune esențială

«Chiar în ipoteza în care am putea fi obligați a dovedi că ne-am asigurat de identitatea persoanei cu care am tratat, fără ca mai întâiu faptul de furt să fie dovedit din partea celui ce-l aleagă, încă nu puteam fi condamnați la daune.

«Legea, în adevăr, departe de a ne face responsabili de faptul de a fi cumpărat, chiar fără borderou, de la posesorul aparent al titlului, a cărui proprietate nu aveam posibilitatea s'o verificăm; a înțeles din potrivă conform principiului de drept comun (art. 998 C. civ.) de a ne face responsabili, când nu ne-am asigurat de individul cu care am tratat, punând ast-fel prin fapta noastră pe adevăratul proprietar în imposibilitatea de a cunoaște pe autorul furtului și deci a îndrepta acțiunea în daune în potrivă lui.

«În speță însă (dacă furtul a existat) nu numai că autorul lui era cunoscut intimitei după propria-i declarațiune, dar chiar condamnat prin sentința corecțională să repare prejudiciul cauzat.

«Ast-fel fiind, sentința supusă recursului violează și interpretează greșit precizatele texte, omițând de a arăta și motivul pentru care înlătură mijlocul tras din inadmisibilitatea acțiunei în daune atunci când prejudiciul a fost deja reparat».

Considerând că dacă după dispozițiunile art. 1909 c. civ. proprietatea lucrurilor mobile se prescrie prin faptul posesiunei lor, iar după art. 171 al. IV c. com. și 107 din legea Creditului funciar, proprietatea titlurilor la purtător se transferă prin simpla tradițiune a titlului, în toate aceste cazuri buna credință este presupusă până la doada contrarie;

Că, însă, când e vorba de vânzarea unui titlu la purtător furat sau pierdut, și care vânzare s'ar fi făcut mai înainte de publicarea opozițiunei prin Monitorul Oficial, și printr'o casă de bancă, cum e cazul în specie, legea prin art. 20 al. II sus citat pune în culpă și face răspunzător pe un asemenea intermediar dacă nu s'a conformat art. 19 și 20, după cum în specie se constată în fapt de tribunal prin sentința atacată;

Considerând că Moroianu fiind în culpă față de Anastasia Stănescu pentru că nu s'a conformat legii de a se asigura de identitatea persoanei de la care a cumpărat titlul, după cum cere art. 20 al. II, cu drept cuvînt tribunalul, l'a condamnat la despăgubire întemeindu-se pe dispozițiunile art. 998 c. civ. după care ori-ce faptă a omului care cauzează altuia prejudiciu, obligă pe acela din a cărui greșală s'a ocazionat a o repara;

Considerând că ast-fel fiind, și întru cât din sentința corecțională nu se constată că Anastasia Stănescu a fost despăgubită pentru furtul bonului în cestiune, nici acest ultim mijloc de casare nu este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența de la 13 Noembrie 1906

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Frantz Culpi, recurs corecțional

Atentat la bunele moravuri. — Elementele acestui delict. — Dacă are a se face vre-o distincțiune între cazul când ațâțarea se face pentru satisfacerea pasiunilor altora sau pentru satisfacerea propriilor pasiuni. — (Art. 267 C. penal).

Art. 267 C. penal, pedepsește cu închisoarea de la 6 luni până la 2 ani și cu amendă de la 50 până la 1500 lei, pe acei cari atentează la bunele moravuri, ațâțând, favorizând sau înlesnind obișnuit desfrânarea sau corupțiunea tinerilor de ambele sexe, mai mici de 21 ani.

Acest articol nu distinge între cazul când ațâțarea se face pentru satisfacerea pasiunilor, altora, sau pentru satisfacerea propriilor pasiuni, termenii articolului fiind generali.

Deciziunea No. 2564/906. — Respins recursul făcut de Frantz Culpi contra deciziei Curței de apel din București S. III No. 822/906.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Zane în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l Procuror P. Sadoveanu în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivelor de casare:

I. «Rea interpretare a art. 267 Codul penal, întru cât nu inculpatul ar fi comis faptul de a fi înlesnit obișnuit desfrânarea sau corupțiunea, cum prevede legea, făcând vre-un comerț, adică creînduși vre-o profesiune infamă.

II. «Elementul esențial cerut de art. 267 Codul penal e ca desfrânarea sau corupțiunea să nu fi fost exercitată în scop de a satisface propria lui pasiune, fapt care deși nu e dovedit, totuși dacă i s'ar atribui, scapă de pedeapsă. căci aceste fapte petrecându-se în absolută intimitate, e imposibil de dovedit și de pedepsit».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care recurentul a fost condamnat la 1 an de zile închisoare și 200 lei amendă, pentru faptul că prin diferite mijloace ademenitoare, atrăgea în locuința sa fete a căror vârstă între 14—16 ani, și abuzând de mintea lor slabă, le ațâța la desfrâu excitându-le simțurile în mod nenatural;

Considerând că după art. 267 C. p. se pedepsesc cu închisoare de la 6 luni până la 2 ani și cu amendă de la 50 până la 1500 lei, acei care atentează la bunele moravuri, ațâțând, favorizând sau înlesnind obișnuit desfrânarea sau corupțiunea tinerilor de ambe sexe mai mici de 21 ani;

Că acest articol nu distinge între cazul când ațâțarea la desfrâu sau coruperea minorilor se face pentru satisfacerea pasiunilor altora, sau pentru satisfacerea propriilor pasiuni, căci termenii articolului sunt generali și nu coprinde într'însul condiția desfrâului pentru pasiunile altora;

Că nu avem trebuință a recurge la alte lucrări pregătitoare ale Cod. pen. fr., ci avem a ne mărgini a interpreta și aplica dispozițiile coprinse în Cod. pen. în modul cel mai rațional posibil;

Că scopul art. 267 fiind a pedepsi favorizarea și ațâțarea la desfrâu a minorilor, fie că aceasta s'ar face în scop de a trage un folos de la cei de al treilea, care se satisfac prin desfrâu minorilor, fie că aceasta s'ar face fără considerația unui folos și numai spre satisfacerea aceluia care ațâță sau favorizează pe minori la

desfrâu, este invederat că în toate aceste cazuri dispoziția Codului penal are a fi aplicată;

Că așa fiind, Curtea de fond a constatat că recurentul ațâța în mod obișnuit desfrânarea fetelor mai mici de 21 ani, cu drept cuvânt a făcut aplicarea art. 267 C. p., și n'a violat acest text de lege;

Că, prin urmare, motivele de casare sunt nefondate; Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 15 Noembrie 1906

Președenția D-lui C. C. ȘTEFANESCU, Președinte

Epitropia Spitalelor și Ospiciului Sf. Spiridon din Iași cu Prefectura jud. Vaslui

Legea de urmărire. — Contestațiune. — Indatorirea contestatorului de a-și alege domiciliul la reședința autorității prin care se execută urmărirea. — Scopul acestei formalități. — Contestațiune făcută de un județ sau o comună. — Inutilitatea alegerei de domiciliu în asemenea cas. — Domiciliu fixat și decretat prin lege. — Art. 19 legea de urmărire.

Indatorirea impusă tot prin art. 19 din legea de urmărire, de a consemna suma. — Neaplicarea acestei dispozițiuni, în cazul când contestațiunea e făcută de județ sau de comună. — Solvabilitate recunoscută de lege.

Urmărirea casei județene. — Admisibilitate numai în limitele sumelor prevăzute în bugetul anual. — Art. 98 al. 5 din legea consiliilor județene.

Obligațiunea impusă de art. 19 din legea de urmărire, pentru acei ce fac contestațiuni la o urmărire, de a-și alege domiciliul la reședința autorității către care își îndreaptă contestațiunea, fiind prescrisă de lege în scop de a înlesni îndeplinirea repede a procedurii de chemare a părților înaintea judecării, nu se aplică când e vorba de o contestațiune făcută de județ sau comună în contra unei urmăriți ce se face în contra sa, de oare-ce județele și comunele, fiind niște persoane juridice recunoscute prin lege, au domiciliul fix, decretat prin lege, în deobște cunoscut și în orașul de reședință al autorității prin care se face urmărirea.

De asemenea, nici indatorirea impusă de art. 19 contestatorilor, de a consemna în prealabil suma pentru care sunt urmăriți, nu este aplicabilă județelor sau comunelor, de oare-ce solvabilitatea lor este recunoscută de lege.

Potrivit art. 98 al. 5 din legea consiliilor județene, casele județene nu pot fi urmărite, nici sechestrare de cât în limitele sumelor prevăzute în bugetul anual, și pe cari județul ar refuza, pe nedrept, să le ordonanteze în conformitate cu destinațiunea ce le este dată prin acest buget.

Deciziunea No. 249/806 — Respins recursul făcut de Epitropia Spitalelor și Ospiciului Sf. Spiridon din Iași contra sentinței Tribunalului Vaslui cu No. ... /906, dată în proces cu Prefectura jud. Vaslui.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Sutzo în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l avocat Pavel Gorgos în combateri.

Deliberând,

Asupra primului motiv de casare:

«Violarea art. 19 l. de urmărire și exces de putere intru cât trib. pentru a-mi aplica textul invocat de noi introduce o modalitate în dispozițiunile categorice a citatului articol, modalitate ce n'a fost în spiritul legiuitorului».

Având în vedere că se constată că Epitropia Spitalului și Ospiciului Sf. Spiridon din Iași, crezându-se în drept a lua de la casa jud. Vaslui suma de 10.695 lei 30 bani, destinată pentru întreținerea și căutarea alienaților din acel județ, a intervenit la Administrația financiară de Vaslui ca să urmărească conform legii pentru urmărirea zecimale județene ale zisului județ;

Ca în urmărirea acestei cereri, Administrația financiară de Vaslui a început urmărirea, trimetând prefecturii de Vaslui somația No. 5301/905 prin care o invită a răspunde Epitropiei susmenționată sumă reclamată de dânsa;

Că în contra acestei urmăriri, prefectura de Vaslui a făcut la 13 Octombrie 1905 contestațiune către Administrația financiară a jud. Vaslui, și la 3 Noembrie a celeiași an administratorul financiar a jud. Vaslui, după ce a ascultat pe părți, dă decizia No. 7589 prin care găsind întemeiată în parte contestațiunea prefecturii reduce suma urmărită de la 10.695 lei 30 bani la 836 lei;

Că, în contra acestei decizii Epitropia casei Sf. Spiridon din Iași face apel la tribunalul Vaslui și susține pentru prima oară în apel, mai întâi, că contestațiunea pref. de Vaslui în contra urmărirei făcută după cererea Epitropiilor casei Sf. Spiridon din Iași cată a fi anulată, pentru că acea prefectură nu s'a conformat art. 19 din l. pentru urmărirea, de oare-ce nu și-a ales domiciliul la reședința Administrațiunii și n'a consemnat suma pentru care era urmărită; iar în al doilea rând și, în fond, că urmărirea să fie menținută pentru întreaga sumă reclamată de Epitropie;

Că tribunalul de Vaslui discutând ambele cereri le respinge prin sentința atacată cu recurs de către Epitropia Sf. Spiridon din Iași;

Având în vedere că cererea Epitropiei casei Sf. Spiridon din Iași de a se urmări conform legii de urmărirea prefectura jud. Vaslui a fost făcută în baza art. 1 din această lege, după ce stabilimentele publice de binefacere au dreptul de a se folosi de dânsa pentru împlinirea creanțelor lor rezultând din contracte sau alte acte legale de datorie, drept necontestat de părți;

Având în vedere că art. 19 din legea pentru urmărirea prescrie că, acei cari fac contestațiuni la urmărirea, făcută în virtutea acelei legi, sunt datorți a-și alege mai întâi domiciliul la reședința autorității către cari și îndreptează contestațiunea, iar în al doilea rând să consemneze în prealabil suma pentru care sunt urmăriti;

Considerând că ambele aceste obligațiuni legale se justifică printr'un interes de utilitate practică și anume: cea d'întâi pentru ca procedura chemării înaintea judecătii să poată fi repede și cu înlesnire îndeplinită; iar cea d'a doua, pentru a asigura persoanelor în drept de a uza de legea pentru urmărirea un mijloc practic sigur de a-și încasa repede creanțele lor, în caz de respingere a contestațiunii, evitându-se ast-fel o insolabilitate ce s'ar putea crea în intervalul de la începerea urmărirei până la rezolvarea definitivă a contestațiunii;

Considerând că acest interes de utilitate practică nu mai există atunci când este vorba de o contestațiune făcută de Stat, județ, comună, diferite administrațiuni sau stabilimente publice de binefacere, la o urmărirea ce s'ar face în contra lor, potrivit legii pentru urmărirea, întru cât pe de-o parte toate aceste persoane juridice au un domiciliu fix, decretat prin lege, în deobște cunoscut și în orașul de reședință al autorității prin care se face urmărirea; iar pe de altă parte solvabilitatea lor este recunoscută de lege;

Ca așa fiind, în speță, Prefectura de Vaslui care făcea contestațiune la urmărirea pornită de Administrația financiară de Vaslui, ambele domiciliile legalmente și în mod tuturor cunoscut în orașul Vaslui, nu poate fi considerată ca supusă obligațiunii legale de a-și alege domiciliu în orașul de reședință al autorității căreia adresa contestațiunea, cum se prevede de art. 19 legea pentru urmărirea; precum nu poate fi îndatorată a se conforma celorlalte dispozițiuni ale aceluiași

articol, adică de a consemna, odată cu pornirea contestațiunii, suma pentru care este urmărită;

Că prin urmare acest motiv, nefiind întemeiat, cată a fi respins;

Asupra celui al doilea motiv de casare:

«Esces de putere și violare de lege întru cât trib. după apelul nostru, atunci când județul Vaslui rămăsese nemulțumit pe decisiunea primei instanțe introduce în discuție un motiv tras din art. 98 § 5 legea pentru consiliile județene, motiv ce nu fusese măcar adus în discuțiune de județ și care nu făcea obiectul contestațiunii sale».

Având în vedere că din sentința trib. Vaslui atacată cu recurs se constată că acel tribunal, înainte de a se pronunța asupra neadmisibilității contestațiunii pentru violarea art. 19 legea de urmărirea și care face obiectul primului motiv de casare, a pus din oficiu cestiunea dacă veniturile unei Administrațiuni publice pot fi urmărite;

Ca tot din acea sentință se constată că părțile au discutat această cestiune, fără a face vre o distincțiune asupra dreptului pentru tribunalul de a pune din oficiu;

Că prin urmare, acest motiv de casare nefiind exact în fapt are a fi de asemenea respins;

Asupra celui de al treilea motiv de casare în următoarea cuprindere:

«Greșită interpretare a art. 88, § 5 legea consiliilor județene întru cât acest articol nu poate să-și aibă în specie aplicare».

Având în vedere că art. 98 § 5 legea consiliilor județene dispune că Casele județene nu pot fi urmărite sau sechestrate, de cât în marginele prevederilor bugetare anuale și numai pentru datoriile care ar releva anume de alocațiunile bugetare;

Având în vedere că Epitropia casei Sf. Spiridon din Iași nu urmărește Prefectura de Vaslui pentru a realiza o sumă ce ar fi fost alocată în bugetul județului Vaslui în anul bugetar în curs și care nu i s'ar fi plătit pe nedrept, ci prelinde a urmări zecimale județene afectate prin buget la alte anume cheltueli legale, pentru realizarea unei creanțe anterioare și în ori-ce caz neprevăzută în bugetul în lucrare al județului;

Considerând că o asemenea urmărirea nu este admisibilă, ca fiind contrară dispozițiunilor legale sus citate;

Că prin urmare, trib. Vaslui admitând cestiunea ridicată din oficiu a dat o bună interpretare art. 98 al. 5 legea consiliilor județene;

Că, ast-fel fiind, și acest motiv de casare, cată a se respinge ca neîntemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc

TRIBUNALUL VALCEA

Audiența din 24 Octombrie 1906

Președenția D-lui TEODOR VASILIU, Președinte

Sentința civilă No. 940

Dimitrie Georgescu cu Alecu M. Alexiu

Contract de vindere-cumpărare. — Vicii aparente — Dacă vânzătorul e răspunzător de prețul vânzării sau de daune, când se constată că viciile lucrului vândut au fost aparente. — (Art. 1353 C. civ.).

Filoxera, oră cum s'ar produce ea la viile pe cari le atacă, este un viciu aparent, și prin urmare, conform art. 1353 din codul civil, vânzătorul nu poate răspunde față de cumpărător nici de prețul vânzării nici de daune, precum nici cumpărătorul nu poate susține că proprietatea cumpărată nu este bună de întrebuințat conform destinațiunii sale.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de Dimitrie Georgescu comerciant din R.-Valcea, prin petițiunea înreg.

la No. 25797 din 28 Iulie 1905, în contra pârâtului Alecu M. Alexiu, proprietar din R.-Vâlcea, acțiune care are de obiect a se declara de desființat contractul de vânzare autentificat și transcris de acest tribunal la No. 648/905, cum și a se obliga pârâtul să-i restituie prețul de 12000 lei, în plus 5000 lei daune interese;

Având în vedere desbaterile urmate în instanță, cum și actele depuse de părți;

Având în vedere că motivul principal pe care se bazează reclamantul când cere desființarea acestui contract de vânzare este că via pe care a cumpărat-o și care se prevede în acest contract, a fost atinsă de filoxeră în cea mai mare parte și cum această cumpărătură s'a făcut la 28 Februarie 1905, când nu se putea cunoaște acest vițiu al viei și nici vânzătorul nu i-a spus nimic despre dânsul, apoi față cu dispozițiunile clare ale art. 1352 și 1354 din codul civil, pârâtul vânzător urmează a fi declarat răspunzător de acest vițiu, de oare-ce via nu mai este bună de întrebuințat după destinațiunea ei și reclamantul dacă știa aceasta nu o mai cumpăra, mai mult că prin contractul de vânzare a viei în cestiune, vânzătorul nu este liberat de obligațiunea de a răspunde de vițiile ascunse ale bunului vândut;

Considerând, că pârâtul Al. M. Alexiu la interogatorius pus de reclamant astă-zî în instanță a declarat, că nici el nu știa dacă via, ce a vândut-o, era atacată de filoxeră, dar se aștepta că mai curând sau mai târziu această boală să se ivească și la via în cestiune;

Considerând că după cercetările științifice, filoxera, acest vițiu despre care se plânge reclamantul, este o boală produsă de un insect, care atinge foarte încet toate viile, începând mai întâi de la rădăcină, și apoi atacă coaja și frunzele viței; că acest insect provine sau din influențele atmosferice, sau din felul variabil al terenurilor pe care sunt plantate viile, și în urmă este transportat în diferite regiuni sau podgorii de vii, pe care le contaminează; de unde consecința, că filoxera prin natura ei este un flagel pe care nimeni nu l' poate înlătura, cu toată luptă oamenilor de știință și după modul cum ea se produce nu poate intra în categoria vițiilor ascunse ale lucrului vândut și despre care legiuitorul se ocupă în art. 1352 din Codul civil;

Considerând, că această boală a filoxerei se găsește nu numai la via în litigiu, ci și la toate viile din țară, în cât dacă vor fi oare care excepțiuni ele sunt așa de puțin numeroase, că nu se pot ține în seamă, iar acest flagel al viilor, a devenit atât de întins și de cunoscut în cât nimeni nu mai poate susține, că atunci când a cumpărat o vie cu rod vechi, n'a avut în vedere la fixarea prețului și acest vițiu de forță majoră, ast-fel în ori-ce caz nu se poate zice că filoxeră este un vițiu ascuns, ci din contră este un vițiu aparent și despre care vânzătorul nu este răspunzător;

Considerând că ast-fel fiind, în speța care ne preocupă, reclamantul Dimitrie Georgescu nu poate fi primit a se plânge că via ce a cumpărat este filoxerată, și vânzarea urmează a fi desființată de oare-ce a avut toată posibilitatea să cunoască acest vițiu și să se convingă lesne de existența lui, fără să fie trebuință de cunoștințele speciale pentru verificarea lui; mai mult, că din desbaterile urmate în instanță, rezultă faptul că via în cestiune face parte din o regiune filoxerată;

Considerând, că din cele expuse mai sus, rezultă în mod evident pentru tribunal, că filoxera ori cum s'ar produce ea, la viile care le atacă, este un vițiu aparent și prin urmare conform art. 1353 din Codul civil, vânzătorul Alecu M. Alexiu nu poate răspunde față de reclamantul Dimitrie Georgescu nici de prețul vânzării nici de daune; iar afară de aceasta nici cumpărătorul Dumitru Georgescu nu poate susține că proprietatea ce a cumpărat-o de la pârâtul Al. M. Alexiu nu este bună de întrebuințat conform destinațiunei sale, de oare-ce din certificatul percepătorului circumscripției 6 Ocnele-

Marî No. 1294/905, se probează că cumpărătorul reclamant a încasat atât din vie cât și din livezi o cantitate de 3128 litri țuică și 10818 litri vin, recolta anului 1905, adică în primul an al cumpărăturii acestei vin;

Că ast-fel fiind acțiunea reclamantului Dimitrie Georgescu, urmează a fi respinsă în totul ca ne întemeiată;

Având în vedere că pârâtul a cerut și cheltueile de judecată, tribunalul apreciind le fixează la suma de lei cinci zeci.

Pentru aceste motive redactate de d-l președinte Teodor Vasiliu. În virtutea legii, hotărăște.

Respinge că nefondată acțiunea reclamantului D. Georgescu făcută în contra pârâtului Al. M. Alexiu etc.

(ss) T. Vasiliu, Adolf A. Cantacuzino

(ss) Grefier, Gr. Nițulescu

JUDECATORIA OCOLULUI I CRAIOVA

Audiența de la 27 Septembrie 1906

Teodor C. Rigman cu G. Muroianu

Cartea de judecată No. 1784

Mandat. — Când este un mandat tacit. — Ratificarea unor acte de către mandante. — Art. 1532 și 1533 c. civ.

Ratificarea chiar în mod tacit a unor acte făcute de o persoană în numele și pentru acel care le ratifică, constituie un mandat tacit de a face acele acte.

Judecata,

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere actele prezentate în cauză;

Având în vedere că G. Muroianu prin scrisoarea din 13 Martie 1903 își ia angajamentul de a furniza o cantitate de lemne lui Teodor C. Rigman pentru construirea podului de peste Jiu;

Având în vedere interogatorul părților din care reiese în mod suficient, că acel angajament a fost pus în executare prin însăși recunoașterea lui Teodor C. Rigman, care declară, că a primit parte din material;

Având în vedere somațiunea de punere în întârziere sub No. 4791/903 notificată prin corpul portăreilor în ziua de 8 Iulie;

Considerând, că prin chiar conținutul somațiunei Teodor C. Rigman recunoaște că Lupu Swartz (un martor) era omul de afaceri al lui G. Muroianu și că așa fiind alegațiunea făcută de Teodor Rigman că pentru restul lemnului a tratat direct cu Lupu Swartz pentru a-i procura lemnele de care mai avea nevoie și că tot ce a luat i-a achitat lui personal, de oare-ce Lupu Swartz nu mai era prepusul lui G. Muroianu conf. art. 1557, 1558 și 1890 cod civil, urmează a fi înlăturată; rămânând stabilit pe deplin că Lupu Swartz lucra în numele lui G. Muroianu și conf. art. 1546 cod civil Lupu Swartz în calitate de mandatar de și nu a avut un mandat expres din partea lui G. Muroianu totuși în calitate de mandante a ratificat în mod tacit obligațiunile luate față de Teodor C. Rigman;

Având în vedere că somațiunea No. 4791/903 a fost notificată de corpul portăreilor lui G. Muroianu în ziua de 8 Iunie 1903;

Considerând că după această punere în întârziere Teodor C. Rigman a primit trei transporte de lemne de la Lupu Swartz mandatarul lui G. Muroianu după cum se dovedește din menționatele facturi-transporte făcute în zilele de 8 Iulie 1903, 18 Iulie 1903 și 20 August 1903, adică, cu mult în urma punerii în întârziere, și că așa fiind în mod tacit a acceptat modificarea condițiunilor scrisoarei din 13 Martie 1903, mulțumindu-se cu noile condițiuni prin însuși executarea făcută în urmă;

Că în ce privește subsidiarul cerut de Teodor C. Rigman de a i se acorda martori, ca să dovedească că a plătit în total pe Lupu Swartz, judecata o înlătură ca inutilă pe motiv, că din însuși conținutul somației reese că Lupu Swartz lucra în numele lui G. Muroianu și pe lângă aceasta Lupu Swartz nu figurează în această cauză de cât ca martor și, prin urmare, nu pretinde nimic, așa că dacă s'ar admite o asemenea dovadă nu s'ar elucida întru nimic cu mai mult speța în care ne găsim;

Că așa fiind acțiunea lui Teodor C. Rigman e nedovedită și cată a fi respinsă;

In ceea-ce privește cererea reconvențională :

Având în vedere, că G. Muroianu a căutat să stabilească pe câte posibil neseriositatea acțiunii lui Teodor C. Rigman, lucru pe care l'a dovedit cu suficiență, atât prin martori, interogator, cât și prin acte; că în ceea-ce privește cererea reconvențională a căutat să facă dovadă în instanță pe baza unui compt neacceptat de Teodor C. Rigman și fără dată certă, pe care judecata nu poate pune nici un temel, și nici nu a căutat de a uza în fața judecăței de alte mijloace de probațiune, că așa fiind această cerere caută a fi înlăturat;

Pentru aceste motive respinge acțiunea și cererea reconvențională.

Judecător (s) S. Severin

Grefier (s) N. Constantinescu

Notă.—Speța judecată de către judecătorul de ocol este: mandatul tacit.

Natura acestui madat, după cum reese din art. 1532 C. civ., era de a face ceva pe seama unei alte persoane, căci vedem că Lupu Swartz fiind omul de afaceri al lui G. Muroianu, prin el se furnizau lemnele trebuitoare la podul de la Jiū și prin el să și achitaū. Deci Swartz a fost bine considerat ca mandatar.

Și din cartea de judecată rezultă că era mandatar tacit, întru cât n'avea mandat expres, ceea-ce este admis în codul nostru civil conf. art. 1533, chestiune, însă, discutabilă la francezi, prin redacțiunea nu tocmai clară a articolului referitor (1985); totuși însă, majoritatea autorilor nu contestă existența mandatului tacit, fiind admis și în vechiul drept și *Planiol* (Droit civil, ed. II, No. 2241, vol. II) ajunge la aceeași concluzie, prin deducție, că mandatul fiind contract și cum caracterul contractului este consensual, deci caracterul compatibil cu forma tacită, însă cu condiția ca voința mandantului să nu fie îndoelnică.

Susținându-se că a lucrat în numele său personal, Swartz, ceea-ce nu s'a dovedit, însă lucru care s'ar fi putut, tratând cu terțiul, ca și cum actul nu l'ar interesa de cât pe el, în acest caz numai el ar fi rămas personal răspunzător față de terțiu. Însă, în speță, mandatarul, poate, a făcut mai mult de cât i-a fost dat, însă cum mandantele său nu s'a opus, conform art. 1546 C. civ. s'a ratificat tacit și față de maxima *Ratihabilitio mandato aequi paratus*, mandantele devine responsabil pentru ceea-ce a făcut mandatarul (*Planiol* No. 2255, op. cit.).

Reclamantul iarăși nu putea susține că Swartz nu este mandatar, de oare-ce mandatul lui nu fusese revocat nici conf. art. 1553 C. civ., nici nu fusese vre o cauză, ca să dovedească desființarea lui conf. art. 1557 C. civ. nici nu fusese stins conf. art. 1552 C. civ. și nici nu fusese vre-o renunțare a mandatarului, conf. art. 1556 C. civ.

Ca concluzie, reclamantul recunoscând că Swartz lucra pentru părât, deci era cu mandatar și tot ceea-ce a convenit cu el era valid conf. art. 1557 C. civ.

Acestea sunt puținele cuvinte, cu care am voit a însoțesc cartea de judecată de mai sus.

Dem. D. Stoenescu

Advocat

Graiova

CURTEA DE APEL DIN LYON

Audiența de la 31 Octombrie 1904

Vânzare imobiliară. — Femeie minoră. — Nulitate. — Acceptarea de moștenire. — Art. 401 urm. și 687 C. civ. rom.

Vânzarea consimțită de o femeie minoră, care s'a dat drept majoră, a porțiunii unui imobil făcând parte din moștenirea părintelui său, este nulă în ceea ce o privește pe dânsa, și nu poate fi considerată ca un act de primire a moștenirii.

(Din *Revue du Notariat*, anul 1905, p. 256, No. 11630)

Observație. — Avere imobiliară a minorilor neputând fi înstrăinată de cât în casurile și cu formele prescrise de lege (art. 401 urm.), de aici rezultă că vânzarea săvârșită de minor este nulă, însă nulitatea fiind relativă, nu poate fi propusă de cât de însuși minorul (art. 207 și 952) (Cpr. *Aubry et Rau*, I, § 113, p. 704, ed. a 5; *Laurent*, V, 101 și XVI, 35; *D*, *Alexandresco*, t. II, p. 212, text și nota 1 (ed. I-a), t. VII, p. 5 și 40, precum și t. V, p. 33).

Un act nul nu poate să atragă acceptarea unei moșteniri, de câte-orî nulitatea provine dintr'un viciu al voinței, pentru-că acest viciu împiedică intențiunea de a accepta de a fi reală.

Atât acceptarea expresă cât și cea tacită rezultând, în adevăr, din intenția manifestată de moștenitor, un minor neautorizat n'a putut să manifeste o intențiune validă de a accepta moștenirea deschisă în favoarea lui. Curtea din Lyon face deci, în specie, o bună aplicare a principiilor de drept.

(N. R.)